

Arrest

nr. 259 867 van 1 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 22 maart 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2005 werd aan verzoeker de vluchtelingenstatus toegekend. Als gevolg van deze beslissing werd verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Op 3 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 juni 2020 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Met het arrest nr. 243 728 van 6 november 2020 werd verzoekers beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

Op 23 september 2020 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie, als vader van een minderjarig Belgisch kind.

Op 22 maart 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan die maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.09.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 23.09.2020 gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde I., N. ([...]), in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1,2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Overeenkomstig art. 45, §2 moet deze beslissing in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

Op 25/09/2006 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 23/6/2008 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf

Op 19/03/2010 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens:

Poging tot afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; Poging tot afpersing, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is Verboden wapen(s) : vervaardiging, herstelling : handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...) : het dragen Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachttheid Weerspannigheid door verscheidene personen, niet ten gevolge van een voorafgaandelijke afspraak : schuldige = niet gewapend (herhaling) Vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, met een van de omstandigheden van art.471 SWB Het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed , in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloedstorting, verwonding of ziekte tot gevolg Mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (2)

Bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf Opzettelijke slagen en verwondingen, met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien Op 22/03/2010 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid en opzettelijke slagen en verwondingen, met voorbedachtheid.

Op 09/04/2010 door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (herhaling) en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (herhaling). Op 11/01/2011 door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Op 02/02/2011 door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal en heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf.

Tevens werd betrokkene op 07.02.2018 veroordeeld door de Politierechtbank van Halle wegens: Het besturen van een voertuig in een toestand soortgelijk aan deze van dronkenschap, ten gevolge van het gebruik van verdovende, ... middelen. Geldboete 200,00 EUR (x 8 = 1600,00 EUR) (vervangend rijverbod: 100 dagen) Verlies van recht tot besturen 6 maanden van alle categorieën met examen(s): medisch, psychologisch. Verkeer: verlies van recht tot sturen 2 jaren van alle categorieën omwille van fysiek gebrek

Tevens werd betrokkene op 18.06.2018 veroordeeld door de Politierechtbank van Vilvoorde wegens: Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: bord C43 - snelheidsbeperking. Geldboete 30,00 EUR (x 8 = 240,00 EUR) (vervangend rijverbod: 30 dagen)

Tevens werd betrokkene op 29.08.2018 veroordeeld door de Politierechtbank Oost-Vlaamse afdeling Oudenaarde: Technische eisen voertuigen: autokeuring. Geldboete 25,00 EUR (x 8 = 200,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: 3 dagen) Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking. Geldboete 35,00 EUR (x 8 = 280,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen)

Tevens werd betrokkene op 16.11.2018 veroordeeld door Politierechtbank Oost-Vlaanderen - afdeling Gent: Technische eisen voertuigen: autokeuring. Geldboete 50,00 EUR (x 8 = 400,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 15 dagen)

Tevens werd betrokkene op 15.01.2019 veroordeeld door de Politierechtbank Oost-Vlaanderen - afdeling Gent: Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking (: herhaling). Geldboete 30,00 EUR (x 8 = 240,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen) Inschrijving van de voertuigen: voertuig niet ingeschreven. Geldboete 20,00 EUR (x 8 = 160,00 EUR) (vervangend rijverbod : 15 dagen)

Tevens werd betrokkene op 18.02.2019 veroordeeld door de Politierechtbank Oost-Vlaanderen - afdeling Gent: Inschrijving van de voertuigen: voertuig niet ingeschreven (1). Geldboete 150, 00 EUR (x 8 = 1200,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf: 1 maand) Eigenaar/bewaarder geen verzekering BA (1). Verlies van recht tot sturen 2 jaren van alle categorieën.

Tevens werd betrokkene op 19.02.2019 veroordeeld door de Politierechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge: Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: bord C43 - snelheidsbeperking. Geldboete 60,00 EUR (x 8 = 480,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen) Inschrijving van de voertuigen; voertuig niet ingeschreven. Geldboete 50,00 EUR (x 8 = 400,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen)

Tevens werd betrokkene op 29.04.2019 veroordeeld door de Politierechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge: , - Politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg .snelheidsbeperking. Geldboete 40,00 EUR (x 8 = 320,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen)

Tevens werd betrokkene op 11.06.2019 2019 veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge: Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking - autosnelweg. Geldboete 10,00 EUR (x 8 = 80,00 EUR) (vervangend rijverbod : 15 dagen)

Tevens werd betrokkene op 17.09.2019 2019 veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge: Technische eisen voertuigen: autokeuring. Geldboete 25,00 EUR (x 8 = 200,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 3 dagen)

Tevens werd betrokkene op 25.09.2019 2019 veroordeeld door de Politie rechtbank West-Vlaanderen - afdeling Brugge: Politie van het wegverkeer en van gebruik van de openbare weg: snelheidsbeperking - autosnelweg. Geldboete 40,00 EUR (x 8 = 320,00 EUR) (vervangend rijverbod : 30 dagen)

Tevens werd betrokkene op 17.01.2020 veroordeeld door de Politie rechtbank Vilvoorde wegens: Verkeer (10) : Geldboete 500,00 EUR (x 8 = 4000,00 EUR) (vervangende rijverbod: 150 dagen)

Het besturen van een voertuig / een bestuurder met het oog op scholing begeleid spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen. Verlies van recht tot sturen 3 maanden van alle categorieën met alle examens.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde en meer bepaald voor de veiligheid van het land. Elk op zich zijn de meer recente veroordelingen door de politierechtbank misschien niet zo zwaar, echter het is de herhaling die het terug zwaarwichtig maakt en het gebrek aan schuldinzicht. Alhoewel de vergrijpen op zich, die door de politierechtbank werden veroordeeld, niet van hetzelfde kaliber zijn als de voorgaande misdrijven die correctioneel werden veroordeeld of voor het Hof van beroep kwamen, dient opgemerkt te worden dat de context dezelfde is gebleven. De correctionele veroordelingen van 2010 en 2011 waren het gevolg van verkeersagressie. Alhoewel kennelijk die verkeersagressie bij de recentere overtredingen is uitgebleven, is de potentiële onopzettelijke schade die betrokkene door zijn gedrag aan zijn medemens en aldus de Belgische maatschappij kan aanrichten toch nog steeds bijzonder groot. Betrokkene slaagt er in alle voorzorgsmaatregelen met de voeten te treden door ofwel onder invloed, ofwel met een niet ingeschreven, onverzekerd voertuig te rijden, ofwel met een voertuig dat niet gekeurd is of terwijl zijn rijbewijs vervallen is en daarbij ook nog overmatig snel te rijden. En dat alles herhaaldelijk, al dan niet in combinatie met elkaar. Dat getuigt er nog steeds van, dat betrokkene een totaal gebrek aan normbesef heeft en geen lessen lijkt te trekken uit zijn eerdere veroordelingen. Bij zijn gesprek op het CGVS verklaarde hij zelfs expliciet betreffende zijn veroordelingen in 2010 en 2011 geen aandeel te hebben gehad in wat daar toen gebeurd is, terwijl uit de vonnissen wel degelijk zijn aandeel blijkt en hij anderzijds wel stelde in de gevangenis agressiebegeleiding te hebben gevolgd en zich sindsdien beter kan beheersen. Net deze vaststelling en dat soort tegenstrijdige uitspraken maakt dat hij door zijn persoonlijk gedrag nog steeds een actueel gevaar vormt voor de Belgische maatschappij. Het feit dat betrokkene tijdens zijn straf de kans heeft gekregen tot penitentiair verlof doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Penitentiair verlof is gericht op het voorbereiden van betrokkene op einde straf maar wil geenszins zeggen dat hij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, getuige daarvan de daaropvolgende talrijke veroordelingen door de politierechtbank.

Deze beslissing is wel degelijk ook in evenredigheid met zijn familiale en persoonlijke belang. Het getuigt bezwaarlijk van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin van zich zo te gedragen. Mijnheer heeft zelf een gezin, men zou toch mogen verwachten dat hij zich moet kunnen inleven in het leed dat hij andere gezinnen heeft veroorzaakt of mogelijke het leed dat hij zou kunnen veroorzaken door zijn actueel wederkerend onverantwoordelijke gedrag in het verkeer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidivisme is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden ofte herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p.24).“ (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis

is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft: We merken op dat betrokkene's ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming verklaarden het Rijk te zijn binnengekomen op 21/11/2000, met andere woorden, iets meer dan 20 jaar geleden. In december 2005 werd het gezin erkend als vluchteling. (Deze beslissing werd voor betrokkene opgehouden door het CVGS op 03.04.2020). Betrokkene was op dat ogenblik een minderjarige en had de leeftijd van 14 jaar bijna bereikt. Vooreerst merken we op dat er geen sprake is van een ononderbroken en regelmatig verblijf van bijna 20 jaar, aangezien betrokkene van 16/05/2008 - 11/07/2008; 13/09/2008 - 04/01/2009; 05/02/2010 - 22/01/2013 en 06/03/2013 - 12/08/2016 in de gevangenis verbleef, met andere woorden meer dan 6,5 jaar. Hoewel betrokkene gemachtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar, dienen deze periodes van opsluiting te worden beschouwd als een onderbreking van zijn verblijf. Daarnaast merken we op dat het loutere feit dat betrokkene bijna 20 jaar in België verblijft, doch waarvan meer dan 6,5 jaar in de gevangenis en dus op onderbroken en onregelmatige wijze, op zich niet volstaat om van een diepgaande integratie te kunnen spreken. Wel integendeel, het met voeten treden van de stafrechtelijke bepalingen en in herhaling ook van tal van verkeersregels, getuigt expliciet van niet geïntegreerd te zijn en deze integratie ook niet na te streven. Betrokkene verbleef ongeveer 14 jaar in zijn land van herkomst en groeide er dus op, liep er school en werd er opgevoed. Alles wijst er op dat hij zich steeds meer verbonden heeft gevoeld met zijn roots en eigen cultuur dan met België. Uit de beslissing van het CGVS tot opheffing van de vluchtelingenstatus dd. 03/04/2020 blijkt bvb dat betrokkene op 30/11/2018 gehoord werd met behulp van een Russische tolk, wat impliceert dat hij het Russisch nog steeds beter beheerst dan het Nederlands. Uit de vonnissen betreffende de veroordelingen blijkt ook dat hij de feiten waan/oor hij correctioneel werd veroordeeld, pleegde met landgenoten. Betreffende de gepleegde feiten verklaarde hij bij het CGVS dat hij in zijn land zodanig gewend was aan agressie dat agressie voor hem een reflex geworden was. Bovendien blijkt uit voormelde beslissing van het CGVS dat hij nog steeds regelmatige contacten onderhoudt met zijn familie in de Russische Federatie, meer bepaald Tsjetsjenië en op die manier zijn thuisland nog volgt. Ondanks dat langdurig verblijf in België, blijkt betrokkene dus nog steeds heel vertrouwd met de taal, de mentaliteit en de mensen van de regio waar hij opgroeide en kan dus niet zonder meer gesteld worden dat hij beschikt over hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, die sterker zijn dan deze met het land van herkomst. De mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst kan bijgevolg evenmin een beletsel vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is ook niet uiterst jong of bijzonder oud waardoor het nemen van deze beslissing inhumain zou zijn. Hij is 34 jaar, het gaat dus om een volwassen man waarvan ons niet bekend is dat hij enige fysieke of mentale beperking zou hebben. Niets sluit uit dat hij elders, zelfstandig een nieuwe start kan maken.

Wat betreft zijn gezinstoestand haalt de raadsman van betrokkene aan, in een verzoekschrift betreffende een eerdere beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat betrokkene alleen instaat voor de zorg van zijn twee minderjarige kinderen. Er kan worden vastgesteld dat de kinderen, waaronder de referentiepersoon, inderdaad gedomicilieerd zijn op het adres waar betrokkene woonachtig is. Echter, uit het vonnis van De Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde (04.07.2014) blijkt dat het hoofdverblijf van de kinderen door de rechtbank toen bij de moeder van betrokkene (grootmoeder van de kinderen) werd bevolen en de kinderen week om week bij hun moeder mochten verblijven. De rechtbank blijkt vooral de inzet van de grootmoeder te appreciëren en zegt hierover o.a. het volgende 'De rechtbank is zich terdege bewust van het feit dat de kinderen reeds 2 jaar bij de paternale grootmoeder verblijven en dat zij het daar goed stellen, dat zij voldoende liefde en stabiliteit krijgen in het paternaal milieu.' Het ouderlijk gezag wordt gezamenlijk uitgeoefend en de kinderen verblijven tevens om de week bij hun biologische moeder. Deze afspraken betreffende de kinderen zijn gemaakt op een moment dat betrokkene nog houder was van het verblijfsrecht en in de gevangenis verbleef. De rechtbank stelde expliciet dat slechts een definitieve beslissing zal kunnen worden genomen met betrekking tot de verblijfsregeling van de kinderen eens de vader terug uit de gevangenis is en zich reïntegreert in de maatschappij. In hoeverre nadien de situatie is herbekeken, blijkt niet uit het dossier. Het is niet duidelijk waarom betrokkene het nieuwe vonnis niet spontaan heeft

voorgelegd. In elk geval hebben de kinderen al eerder hun vader moeten missen en werden zij, ten gevolge zijn gevangenschap, eerder toevertrouwd aan hun grootmoeder en blijkens uit vermeld vonnis, tevens aan de moeder. Ze waren er in goede handen. Het belang van de kinderen achten we bijgevolg niet geschaad door deze beslissing net omdat hun ontwikkeling en welbevinden evengoed door de grootmoeder en de moeder kunnen worden gevrijwaard. Betrokkene kan zelf bezwaarlijk als een voorbeeld voor de kinderen worden beschouwd (veroordeeld voor inbraak, afpersing, verboden wapens, verkeersagressie met de kinderen op de achterbank ...). De kinderen zijn, evenals zijn moeder en ex-echtgenote, houder van de Belgische nationaliteit. Het verblijf van de kinderen in België komt dan ook niet in gedrang. Door gebruik van moderne communicatiemiddelen is een nauwe betroukensheid bij het dagelijks leven van de kinderen allermindst uitgesloten, alsook kunnen de kinderen begeleid worden om op bezoek te gaan bij hun vader, waardoor betroukkene alsnog zijn vaderschap kan uitoefenen. Zowel zijn moeder als zijn ex-partner zijn van dezelfde origine als betroukkene, ze zijn intussen houders van de Belgische nationaliteit, niets belet hen dus van tijd tot tijd een dergelijk bezoek af te leggen.

De gezinssituatie van betroukkene heeft hem er tot hertoe alvast niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Betroukkene zijn minderjarige kinderen (de referentiepersoon alsook I., S. geboren op 09/12/2008), waren op het ogenblik van verschillende feiten die aanleiding gaven tot definitieve veroordelingen, reeds geboren. Het stichten van een gezin heeft klaarblijkelijk geen kentering kunnen teweegbrengen in betroukkes gedrag. Noch de aanwezigheid van zijn ouders en een aantal andere familieleden in België, hebben hem daarvan weerhouden. Het gedrag dat hij stelt getuigt allermindst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behouden en/of verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Het hoger belang van het kind dient in overweging genomen te worden bij het nemen van deze beslissing. Het hoger belang van het kind is wel een gedeelde verantwoordelijkheid, deze verantwoordelijkheid berust niet exclusief bij de Belgische overheden, in deze de Dienst Vreemdelingenzaken. In eerste instantie moeten de ouders handelen in het belang van hun kinderen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betroukkene dat tot op heden heeft gedaan.

Wat betreft de economische situatie verklaarde betroukkene een eigen koeriersbedrijf te hebben tijdens zijn verhoor bij het CGVS dd.30.11.2018. Uit het verzoekschrift van de raadsman tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf dd. 28.08.2020 blijkt van een zelfstandige activiteit intussen geen sprake meer, echter wel van interimtewerkstelling. Naar aanleiding van de huidige aanvraag tot verblijf heeft betroukkene niets spontaan voorgelegd betreffende zijn huidige economische activiteiten. Voor zover betroukkene nog steeds als loontrekkende aan de slag zou zijn, kan de tewerkstelling op zich niet beschouwd worden als een element die deze beslissing in de weg zou staan. Niets sluit uit dat betroukkene elders ook aan de slag kan en financieel een steentje bijdraagt aan de opvoeding en het levensonderhoud van de kinderen vanuit het buitenland. Bij het verzoekschrift van de raadsman van betroukkene steken ook bewijzen dat betroukkene de kans heeft gekregen opleiding te volgen tijdens zijn gevangenschap, het lijkt vooral om technische vaardigheden te gaan, behoudens de cursussen Nederlands. Technische vaardigheden zijn uiteraard universele vaardigheden die men ook elders kan hanteren in het kader van een tewerkstelling. De inspanning die betroukkene daarvoor heeft gedaan, hoeft dus helemaal niet verloren te zijn. Ook in het buitenland kan een extra vaardigheid een pluspunt zijn bij de zoektocht naar werk.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Andere belangrijke opmerkingen dienaangaande werden reeds besproken waar het gaat over de duur van zijn verblijf in België en zijn banden met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn voor het nemen van deze beslissing.

Er is voorts geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor betroukkene om zich terug in Rusland te vestigen. Het CGVS concludeerde dat de omstandigheden in verband waarmee hij erkend werd als vluchteling hebben opgehouden te bestaan en dat de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen. Het CGVS oordeelde ook dat de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan

om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het concludeerde dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet is.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd om redenen van openbare orde. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep – middelen tot nietigverklaring

Eerste middel : Schending van artikel 43 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout.

1.1.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker in de periode 2006 – 2011 verschillende malen werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Oudenaarde en het Hof van Beroep te Gent en verzoeker in totaal gedurende 6,5 jaar in de gevangenis doorbracht.

Daarnaast werd verzoeker een aantal malen veroordeeld door de politierechtbank wegens inbreuken op het wegverkeer in de periode 2018 – 2020. Deze recente veroordelingen door de politierechtbank zouden op zich niet zo zwaar zijn, doch de herhaling zou deze feiten zwaarwichtig maken en wijzen op een gebrek aan schuldinzicht.

Bovendien zou de context dezelfde zijn gebleven, nu de correctionele veroordelingen in 2010 en 2011 het gevolg zouden geweest zijn van verkeersagressie. Alhoewel deze verkeersagressie bij de recente overtreding wel uitgebleven zou zijn, zou de potentiële onopzettelijke schade die verzoeker aan zijn medemens en de Belgische maatschappij kan aanrichten nog steeds bijzonder groot zijn.

Verzoeker zou een totaal gebrek aan normbesef hebben en lijkt geen lessen getrokken te hebben uit zijn eerdere veroordelingen en actueel nog steeds een gevaar uitmaken voor de openbare orde.

De verblijfsaanvraag wordt op grond van artikel 43, §1, 2° Vw. dan ook geweigerd.

1.2.

Dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt :

" Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Dat verzoeker wil verwijzen naar artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

"Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”.

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271.

1.3.

Dat verweerder echter geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar de exacte feiten waarop hij zijn beslissing steunt, noch naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar correctionele veroordelingen van verzoeker voor de periode 2006 – 2011 en de veroordelingen door de politierechtbank (welke overigens van een gans andere aard zijn), zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek naar het actuele gedrag van verzoeker, op zich geen indicatie zijn voor de reële kans dat verzoeker in de toekomst “opnieuw kan vervallen in dit soort gedrag” en dus een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.2

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)3 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de veroordelingen van verzoeker zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Dat uit de veroordelingen van verzoeker duidelijk blijkt dat hij sedert 2011 (overigens voor feiten welke dateren van lang hiervoor) niet meer veroordeeld werd voor criminele feiten en verzoeker bijgevolg geen actueel gevaar meer uitmaakt voor de openbare orde.

De laatste correctionele veroordeling dateert immers van 2 februari 2011 en werd uitgesproken door het Hof van Beroep te Gent, in beroep tegen een veroordeling van de correctionele rechtbank, zodat het feiten betrof welke zich mogelijks een jaar of meer tevoren hebben voorgedaan.

Bovendien heeft verzoeker in de gevangenis een agressiebegeleiding gevolgd, waarna hij sindsdien zijn gedrag onder controle heeft en er geen sprake meer is van een agressieprobleem.

De veroordelingen door de politierechtbank zijn van een geheel ander kaliber, zoals verweerder ook toegeeft en hebben betrekking op overtredingen van het wegverkeer, welke niet van die aard zijn om te besluiten dat verzoeker op dit ogenblik een gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod certe non.

Dat er bijgevolg sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, evenals van een schending van artikel 43, §1, 2° Vw.

1.4.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing⁵.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Aangezien in casu verweerder geenszins aan de hand van een grondige en plausibele motivering heeft aangetoond dat verzoekers gedrag actueel nog een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de algemene motiveringsplicht.

Door geen nader onderzoek te voeren naar het huidige gedrag van verzoeker en zich te beroepen op feiten welke dateren van jaren geleden, heeft verweerder ook nagelaten op een zorgvuldige wijze het dossier van verzoeker te onderzoeken.

.Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoud van de zorgvuldigheidsplicht, naast de schending van artikel 42, §1, 2° Vw. dat in casu geenszins kan worden ingeroepen nu er in hoofde van verzoeker geenszins een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

1.5.

Conform artikel 43 Vw. dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van herkomst.

Dat m.b.t. de duur van het verblijf van verzoeker in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker als 20 jaar geleden als 14-jarige naar België kwam, doch er geen sprake zou zijn van een ononderbroken en regelmatig verblijf, nu verzoeker in totaal 6,5 jaar in de gevangenis zou verbleven hebben.

Dat een dergelijke redenering uiteraard niet opgaat, nu verzoeker tijdens die 6,5 jaar wel op het Belgische grondgebied verbleef en bovendien al die tijd in het bezit was van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden!

Verweerder kan bezwaarlijk voorhouden dat een verblijf in een Belgische gevangenis geen verblijf in België zou zijn, tenzij verweerder een gevangenis beschouwt als een andere natiestaat, zoals bv. een diplomatieke post beschouwd wordt als een stukje van een ander land.

Dat de bestreden beslissing op dit punt dan ook volkomen foutief gemotiveerd is en verzoeker wel degelijk 20 jaar ononderbroken in België verblijft! Bovendien drukt de duur van het verblijf van verzoeker in grote mate zijn integratie uit.

Het feit dat verzoeker in een ver verleden criminele feiten heeft gepleegd, en dit ten gevolge van een trauma opgelopen n.a.v. het oorlogsgeweld in Tsjetsjenië, impliceert geenszins dat verzoeker niet zou geïntegreerd zijn. Integendeel, de gevangenis zitten vol met Belgen die criminele feiten hebben gepleegd. Van hen kan ook niet beweerd worden dat zij niet zouden geïntegreerd zijn.

Ook het feit dat verzoeker nog Russisch spreekt en contacten onderhoudt met bepaalde familieleden, doet niets af van het feit dat verzoeker reeds 20 jaar in België verblijft, perfect Nederlands spreekt en op jonge leeftijd naar België is gekomen, waardoor hij België als zijn thuisland beschouwt.

Door een dergelijk lang verblijf, in combinatie met het feit dat zijn kinderen in België geboren en getogen zijn en de Belgische nationaliteit hebben, is verzoeker uiteraard volledig geïntegreerd in de samenleving.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet alleen foutief gemotiveerd is, doch tevens disproportioneel en onredelijk is.

1.6.

Verder werpt de bestreden beslissing op dat verzoeker weliswaar alleen instaat voor de zorg van zijn kinderen, doch het hoofdverblijf van de kinderen aan de grootmoeder werd toevertrouwd. Evenwel wonen de kinderen in de praktijk ononderbroken bij verzoeker en gaan zij enkel in het weekend op bezoek bij hun grootmoeder.

Een dergelijke beslissing van de rechtbank van Oudenaarde werd genomen op een ogenblik dat verzoeker in de gevangenis verbleef en hij nog 2 kinderen had. Inmiddels is verzoeker vader van drie kinderen en zorgt hij fulltime voor zijn kinderen sinds zijn ontslag uit de gevangenis.

Dat ook een dergelijke motivatie aantoont dat verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet vergewist heeft van de actuele persoonlijke situatie van verzoeker en dan ook op een zorgvuldige manier is tewerk gegaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel, nu een volledig verkeerde gezinssituatie van verzoeker en zijn kinderen wordt geschetst.

1.7.

Betreffende de sociaal- en culturele integratie van verzoeker poneert de bestreden beslissing dat deze niet aan de orde zou zijn, gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België zou getuigen van het niet geïntegreerd zijn in de samenleving.

Een dergelijke motivering is echter geenszins voldoende, nu – zoals reeds eerder aangehaald – de gevangenis vol zitten met Belgen die de strafrechtelijke bepalingen niet hebben gerespecteerd, doch van wie geenszins kan gesteld worden dat zij niet geïntegreerd zouden zijn in de samenleving.

Dat verweerder wel degelijk de sociale en culturele integratie van verzoeker in overweging diende te 6

Volgens het EHRM moet er een onderscheid gemaakt worden tussen goed integreerde migranten en andere migranten door meer gewicht toe te kennen aan de persoonlijke en sociale integratie van de vreemdeling, wanneer wordt nagegaan of een uitwijzing al dan niet proportioneel is 6.

Verzoeker verwijst in die zin naar de zaak Maslov t. Oostenrijk, waarbij het EHRM stelde dat de betrokkene ‘has his principal social, cultural and family ties in Austria’ 7 en waardoor de uitwijzing als disproportioneel werd beschouwd.

Artikel 8 EVRM beschermt immers niet enkel het familie- en gezinsleven, maar ook het privéleven :

“article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual’s social identity.” 8

Aangezien verzoeker sedert 2000 in België verblijft, hoeft het geen betoog dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd is in België. Het feit dat verzoeker veroordeeld werd voor criminele feiten, doet hieraan niets af.

De verwijzing naar het criminele verleden van verzoeker houdt dan ook geen afdoende motivering in waarom met de sociale en culturele integratie van verzoeker geen rekening dient gehouden te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 43 Vw.

1.8.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 43 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.1.1. Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing

te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40ter, §2, 1°, en 43, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet – dat aldus de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :
1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of
andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.
§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006- 2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33). De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt:

“2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”

In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: *“Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.”* (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid, van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: het HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, *“om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”*. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger of zijn familielid door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen.

Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt, onder meer een verwijderingsmaatregel, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (HvJ 8 april 1976, C-48/75, *Royer*, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip *“actuele, werkelijke en voldoende*

ernstige bedreiging” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). De Raad benadrukt dat verweerder bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor verzoeker geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Op 25 september 2006 werd verzoeker voor een eerste keer veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van twee maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 23 juni 2008 werd verzoeker door dezelfde rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens heling van voorwerpen door middel van een misdrijf of een wanbedrijf. Verzoeker werd op 19 maart 2010 voor een derde maal veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde tot een definitieve gevangenisstraf van één jaar wegens poging tot afpersing, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen (verzoeker doet geloven dat hij gewapend is); poging tot afpersing, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen (verzoeker doet geloven dat hij gewapend is); verboden wapen(s) (vervaardiging, herstelling, handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht,...), het dragen); opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid; weerspannigheid door verscheidene personen, niet ten gevolge van een voorafgaandelijke afspraak (verzoeker is niet gewapend (herhaling)); vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of in de aanhorigheden, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, met een van de omstandigheden van artikel 471 van het SWB; het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloedstorting, verwonding of ziekte tot gevolg; mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf en opzettelijke slagen en verwondingen, met voorbedachtheid, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien. Op 22 maart 2010 wordt verzoeker een vierde maal veroordeeld door de correctionele rechtbank van Oudenaarde respectievelijk tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid en opzettelijke slagen en verwondingen, met voorbedachtheid. Verzoeker werd op 9 april 2010 opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van achttien maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren (herhaling) en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (herhaling). Op 11 januari 2011 werd hij door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Op 2 februari 2011 werd verzoeker voor een tweede keer definitief veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal en heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdrijf of wanbedrijf. Tussen 7 februari 2018 en 17 januari 2020 wordt verzoeker vervolgens twaalf keer veroordeeld door de politierechtbank.

Volgens verzoeker blijkt er duidelijk dat hij sinds 2011 niet meer veroordeeld werd wegens criminele feiten en hij bijgevolg geen actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Waar verzoeker betoogt dat de veroordelingen door de politierechtbank “*van een totaal ander kaliber*” zijn dan de voorgaande veroordelingen door de correctionele rechtbank, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het herhalend karakter voormelde feiten zwaarwichtig maken en getuigen van een gebrek aan schuldinzicht. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de politierechtbank

tussen 7 februari 2018 en 17 januari 2020 tienmaal een correctionele straf oplegde aan verzoeker en tweemaal een politiestraf. Verzoeker maakte zich schuldig aan het besturen van een voertuig onder invloed van verdovende middelen, snelheidsovertredingen, het besturen met een vervallen rijbewijs en het besturen van een voertuig dat niet gekeurd is, niet verzekerd en/of niet ingeschreven. Waar verzoeker erop wijst dat hij in de gevangenis agressiebegeleiding heeft gevolgd waardoor er geen sprake meer is van een agressieprobleem, wordt in de bestreden beslissing erkent dat er in de meer recente veroordelingen door de politierechtbank inderdaad geen sprake is van verkeersagressie. Verweerder motiveert echter dat de kans nog steeds erg groot is dat verzoeker door zijn gedrag onopzettelijke schade aanricht aan zijn medemens en de Belgische maatschappij. De Raad dient vast te stellen dat de agressiebegeleiding die verzoeker volgde, hem er niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk uiteenlopende verkeersmisdrivingen te plegen. In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat de veroordelingen voor de politierechtbank getuigen van een totaal gebrek aan normbesef en aangeven dat verzoeker geen lessen lijkt te trekken uit zijn eerdere veroordelingen. De Raad acht verweerders motivering voldoende geconcretiseerd. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om, op basis van het geheel van feiten waarvoor hij werd veroordeeld, te concluderen dat hij een bedreiging uitmaakt voor de openbare orde.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij op zijn veertien jaar in België toekwam en sindsdien hier op een onafgebroken manier verblijft. De duur van verzoekers verblijf op het grondgebied, reeds twintig jaar, drukt volgens verzoeker *"in grote mate zijn integratie uit"*. In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker gedurende tien jaar in het bezit was van een regelmatig verblijfsrecht, doch wordt erop gewezen dat verzoeker meer dan zes en een half jaar in de gevangenis verbleef. Door zich herhaaldelijk schuldig te maken aan inbreuken op zowel de Belgische strafwet als de verkeerswetgeving, geeft verzoeker met zijn gedrag expliciet te kennen dat hij zich niet geïntegreerd heeft en dit ook niet nastreeft. Verzoeker acht deze motivering niet voldoende en voert aan dat zijn strafrechtelijk verleden geen afbreuk doet aan zijn sociale en culturele integratie. De Raad dient echter op te merken dat verzoeker wijst op zijn lang verblijf in België, maar nalaat om andere concrete elementen aan te voeren die zijn integratie in de Belgische samenleving aantonen. Louter en alleen op basis van deze argumentatie en gelet op verzoekers veroordelingen en verblijf in de gevangenis, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker geen blijk geeft van een goede integratie. Door te betogen dat hij wel degelijk geïntegreerd is in de Belgische samenleving, geeft verzoeker blijk van zijn eigen zienswijze, doch toont hij hiermee niet aan dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Wat betreft verzoekers gezinsleven, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de rechtbank van eerste aanleg op 4 juli 2014 de hoofdverblijfplaats van zijn kinderen bij verzoekers moeder werd bevolen. De kinderen mochten week om week bij hun moeder verblijven. De moeder van verzoekers kinderen werd niet ontzegd van het ouderlijk gezag. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Hij voert echter wel aan dat zijn kinderen in de praktijk voltijds bij hem wonen en enkel in het weekend op bezoek gaan bij hun grootmoeder. Ter ondersteuning van zijn betoog legt verzoeker een verklaring voor van zijn moeder waarin deze laatste verklaart dat verzoekers kinderen niet langer contact hebben met hun moeder. Aan de hand van deze verklaring kan de Raad echter niet vaststellen dat het vonnis van 4 juli 2014 niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is. Louter op basis van verzoekers verklaringen kan er niet worden aangenomen dat de moeder van verzoekers kinderen niet langer mee instaat voor de zorg van de kinderen. Daarenboven wijst de bestreden beslissing er uitdrukkelijk op dat de moeder van de kinderen en de moeder van verzoeker instonden voor de zorgen van de kinderen tijdens verzoekers verblijf in de gevangenis. Er worden geen concrete elementen aangevoerd waaruit blijkt dat verzoekers moeder en de moeder van zijn kinderen op heden niet opnieuw kunnen instaan voor de zorg van de kinderen. De Raad dient vast te stellen dat, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, er wel degelijk rekening wordt gehouden met zijn gezinsleven. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerders motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Gelet op het herhalend karakter van de inbreuken op de verkeerswetgeving en de veroordelingen door de correctionele rechtbank, en rekening houdend met artikel 43, §2, van de vreemdelingenwet, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat er sprake is van een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Door het tegendeel te betogen geeft verzoeker duidelijk zijn eigen zienswijze weer, doch maakt hij niet aannemelijk dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Een schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel : Schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging

2.1.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht (art. 43 Vw. vormt de omzetting van art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn, cf. infra), toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing of een weigering van verblijf.

In casu werd verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen, terwijl hij minderjarige Belgische kinderen heeft, waarmee hij ook effectief een gezin vormt, zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

2.2.

Dat indien verzoeker gehoord werd, minstens volgende elementen duidelijk zouden geweest zijn :

- de criminele feiten dateren alleen van voor 2011 en dus meer dan 10 jaar geleden
- de veroordelingen voor de politierechtbank hebben enkel betrekking op inbreuken op het wegverkeer
- verzoeker verblijft sinds zijn 14 jaar ononderbroken in België, heeft zijn leven hier opgebouwd en heeft geen banden meer met zijn land van herkomst, waaraan hij alleen slechte herinneringen aan oorlogsgeweld heeft
- verzoeker heeft inmiddels drie minderjarige kinderen welke effectief bij hem wonen en voor wie hij ook dag en nacht zorgt
- verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt om hem een verblijfsrecht – en hierdoor een recht op gezinsleven met zijn Belgische kinderen – in België te weigeren

Dat indien verzoeker zou gehoord geweest zijn, verweerder hoogstwaarschijnlijk tot een ander besluit zou zijn gekomen en geenszins een bijlage 20 aan verzoeker zou hebben afgeleverd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging, waardoor deze dient vernietigd te worden.”

2.2.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden weigeringsbeslissing aan hem werd afgeleverd terwijl hij Belgische minderjarige kinderen heeft waarmee hij een effectief gezin vormt. Verzoeker betoogt dat hij, gelet op dit feit, “sowieso en in elk geval” gehoord diende te worden.

In de eerste plaats dient de Raad vast te stellen dat verzoeker de mogelijkheid had om in zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat hij zijn standpunt terzake kon verduidelijken. De Raad ziet niet in waarom verzoeker nogmaals gehoord diende te worden.

Bovendien dient er gewezen te worden op de vaste rechtspraak van het Hof waarin wordt gesteld dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012,

Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

In casu voert verzoeker aan dat de criminele feiten dateren van meer dan tien jaar geleden, dat de veroordelingen door de politierechtbank enkel betrekking hebben op het wegverkeer, dat hij sinds zijn veertien jaar ononderbroken in België verblijft en dat hij geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor de openbare orde. De Raad merkt op dat verzoeker deze grieven reeds aanvoerde in het eerste middel. Er kan dan ook dienstig worden verwezen naar de bovenstaande beoordeling waaruit duidelijk blijkt dat een schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk wordt gemaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat hij drie minderjarige kinderen heeft, welke effectief bij hem wonen en voor wie hij zorgdraagt, wordt op deze elementen verder ingegaan in het derde middel.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Derde middel : schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, schending van artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 en schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel”

3.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het gezinsleven van verzoeker en zijn Belgische minderjarige kinderen, welke effectief bij verzoeker wonen en waarmee verzoeker een hecht gezin vormt.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn Belgische kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Immers, verzoeker is de vader van drie jonge Belgische minderjarige kinderen, die ook effectief bij hem verblijven en voor wie hij dag in dag uit zorgt. Indien geen verblijf aan verzoeker wordt toegekend, heeft dit uiteraard ook repercussies op de socio-economische situatie van zijn Belgische kinderen.

Het is immers geenszins in het belang van de kinderen van verzoeker dat hun vader in een illegale en precarie situatie verblijft. In deze situatie kan verzoeker immers onmogelijk de primaire behoeften van zijn kinderen verzekeren.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoekers situatie, met zijn familiale situatie, alsook het feit dat verzoeker deel uitmaakt van een Belgisch gezin en meer bepaald Belgische minderjarige kinderen heeft.

In de bestreden beslissing worden de belangen van verzoeker en zijn kinderen geenszins afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt nochtans dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen. 21.485 11 Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

3.2.

Dat er geen twijfel kan bestaan omtrent het feit dat er in casu sprake is van het bestaan van een gezins- en privéleven, zowel op dit ogenblik, als op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Aangezien verzoeker vader is van Belgische minderjarige kinderen en hij sinds de geboorte voor zijn kinderen zorgt, is er zonder twijfel sprake van een hechte relatie en sprake van een gezinsleven.

Uit de verklaring van de paternale grootmoeder blijkt bovendien dat het verzoeker is die uitsluitend voor de kinderen zorgt. Met de moeder is er helemaal geen contact meer.

Indien verzoeker uit het leven van de kinderen zou verdwijnen, zouden zij zowel hun moeder als vader verliezen, wat uiteraard hartverscheurend is. De kinderen hebben het psychologisch zeer zwaar gehad wanneer hun moeder geen interesse meer in hen toonde, doch zouden er helemaal onderdoor gaan wanneer ook hun vader (gedwongen) België zou moeten verlaten.

De fouten van verzoeker mogen geen dergelijke dramatische weerslag hebben op zijn kinderen.

Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM moet dan ook worden aangenomen.

3.3.

Daarnaast werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Verweerder argumenteert enkel dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde, zonder echter onderzocht te hebben of verzoeker het persoonlijke gedrag van verzoeker actueel een gevaar inhoudt voor de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door

het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “*fair balance*”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn drie minderjarige Belgische kinderen bij hem verblijven en dat hij voor hen zorg draagt. Er wordt betoogt dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de specifieke kenmerken van verzoekers familiale situatie. De belangen van verzoeker en van zijn kinderen werden volgens verzoeker geenszins afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de kinderen ook bij hun moeder verblijven en deze laatste mee instaat voor hun zorgen, voert verzoeker aan dat de kinderen geen contact meer hebben met hun moeder. Ter ondersteuning van zijn betoog legt verzoeker een verklaring voor van zijn moeder waarin zij bevestigt dat er geen contact meer is met de moeder van de kinderen.

In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoekers kinderen bij verzoeker gedomicilieerd zijn. Doch wordt er gewezen op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 14 juli 2014, dat dateert van de periode waarin verzoeker in de gevangenis verbleef. Uit dit vonnis leidt verweerder af dat de hoofdverblijfplaats van de kinderen bij de grootmoeder bevolen werd en dat de kinderen week om week bij hun moeder mogen verblijven. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de kinderen reeds eerder waren toevertrouwd aan verzoekers moeder en zijn ex-partner. De Raad dient op te merken dat verzoeker wel beweert dat zijn kinderen geen contact meer hebben met hun moeder, maar geen stukken voorlegt waaruit blijkt dat het vonnis van 14 juli 2014 zich niet langer in het rechtsverkeer bevindt. Er blijkt niet dat de moeder van verzoekers kinderen werd ontszegd uit het ouderlijk gezag of dat er sinds 2014 een nieuw vonnis of arrest werd uitgesproken. Wat betreft de verklaring van verzoekers moeder dient de Raad erop te wijzen dat deze verklaring geen afbreuk kan doen aan de rechtsgeldigheid van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Verzoeker betwist niet dat zijn moeder en zijn ex-partner in het verleden, en meer bepaald tijdens zijn verblijf in de gevangenis, zorg droegen voor zijn kinderen. Er liggen geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat zij dit niet opnieuw kunnen doen. De Raad dient te concluderen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het kennelijk onredelijk of onjuist is om te stellen dat de belangen van de kinderen niet geschaad worden door de bestreden beslissing, immers hun ontwikkeling en welbevinden tevens door de grootmoeder en moeder gevrijwaard kan worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT